

MIKAELA NYKVIST SAVUA TAIVAALLA

SAGA
EGMONT

Savua taivaalla

Mikaela Nykvist

Savua taivaalla

SAGA Egmont

Savua taivaalla

Translated by

Britt-Marie Norrgård

Original title

Rök i fjärran

Cover image: Shutterstock

Copyright © 2018, 2021 Mikaela Nykvist and SAGA Egmont

All rights reserved

ISBN: 9788728238271

1. POD edition

All rights reserved. No part of this publication may be reproduced, stored in a retrieval system, or transmitted, in any form or by any means without the prior written permission of the publisher, nor, be otherwise circulated in any form of binding or cover other than in which it is published and without a similar condition being imposed on the subsequent purchaser.

SAGA Egmont www.saga-books.com – a part of Egmont, www.egmont.com

1. luku

Kuumalla säällä eivät edes linnut jaksa enää laulaa. Elna venyttelee selkää, johon koskee hänen oltuaan kumartuneena pellolla. Koskahan saamme sadetta ja viileämpää säätä, hän ajattelee. Mutta kyllä hän tietää, että heinät on korjattava ennen sateen tuloa. Kun on poutasää, toivoo sadetta ja kun on sadesää, toivoo aurinkoa – kuinka voimme aina olla tyytymättömiä? Hänen ajatuksissaan pyörii ainainen sekamelska. Vatsakin jo kurisee, aamun leivänkannikasta on pitkä aika. Mutta töitä on vaan tehtävä, heinät pitää saada latoon. Elna ei halua saada huomiota osakseen – siitä harvoin seuraa mitään hyvää – joten hän yrittää näyttää kiireiseltä.

Miehet ovat riisuneet paitansa hikisessä työssä. Hetken hän tarkkailee muutamaa miestä, ennen kuin jatkaa heinien haravointia. Hän jatkaa työtä hymy huulillaan. Tuolla Svenillä on vahva ja hieno selkä. Sääli, että hän on kihloissa Agdan kanssa.

Minuutit kuluvat. Elna onnistuu unohtamaan särkevän selkensä ja kurisevan vatsansa hetkeksi. Yhä uudelleen ja uudelleen hän siirtää itsepäisiä, rukiinkeltaisia hiustupsuja silmiltään. Hetken kuluttua tukka on taas silmillä, huivista piittaamatta, joten hän pysähtyy ja alkaa nopeasti letittämään hikistä tukkaansa. Siinä letittäessään hän huokaa syvään ja hengittäessään sisään hän tuntee pistävän, inhottavan hajun – vaaran hajun. Suloisten ruusuisten kasvojen sininen katse nousee maasta. Hän katselee kaupungin yli taivaanrantaan. On hetken hiljaa, kunnes on aivan varma.

”Palaa”, hän huutaa. Kukaan ei reagoi, vain hevonen, joka nostaa päätään ja katsoo häntä hellin, ruskein silmin.

”Tuolla palaa”, hän huutaa vielä kovempaa.

Sven pysähtyy ja katsoo häntä. Elna osoittaa taivasta kaupungin yllä. Savupilari on nyt jopa suurempi ja mustempi kuin hetki sitten. Se on harmaanmusta ja uhkaava kuin ukkosilma ja haju tuntuu yhä selvemmin. Savu ei näytä tuollaiselta, kun joku polttaa lehtiä. Ja kukaan ei polttaisi lehtiä keskellä kuuminta ja pisintä kesää aikoihin. Maa on kuivaa kuin nuuska ja syttyisi heti palamaan.

”Palaa”, Sven huutaa tummemmalla äänellään.

Kuin komennosta kaikki pellolla olevat pysähtyvät ja katsovat Sveniä. Hän osoittaa savua. Syntyy mellakka. Kaikki alkavat juosta, kukaan ei tiedä oikein minne ja miksi. Miehet juoksevat tielle, mutta muistavat yhtäkkiä, että hevoset ovat pellolla. He juoksevat takaisin.

Hevoset ovat vauhkoja, ne tuntevat pistelevän savunhajun ja ihmisten kiihkon ilmassa ja pärskivät, polkevat ja heiluttelevat

päättään levottomasti. Elna odottaa, että Sven saapuu hevoskärkyineen. Epätietoisuus savun alkuperästä saa hänet huolestumaan, mutta hän ei jaksa juosta Waasaan asti tässä tukahduttavan kuumassa ilmassa. Höstveden pelloilta on kuitenkin muutama kilometri kaupunkiin. Hän hyppää vauhdista kärryn kyytiin, kun Sven saapuu ajaen. Hän lyö oikean polvensa kärryn sivuun ja äkillinen kipu saa maailman mustenemaan silmissä. Mutta pian hän unohtaa kivun ja keskittyy taas savupilveen. Vaatteet liimautuvat hiestä märkään ihoon. Hänellä on kuuma ja hän on niin peloissaan, että sydän on työntyä huokosista ulos; hänen on vedettävä syvään henkeä ja rauhoituttava. Rauhoituttuaan hän kuulee kellojen soivan.

”Tarkoittavatko kellot, että kaupungissa palaa?” hän kysyy.

”Kyllä”, Sven vastaa lyhyesti.

Savupilari kasvaa ja muuttuu sekä paksummaksi että tummemmaksi. Elna ymmärtää, että nyt on hätä. Kuinka käy eläinten, jotka ovat kiinni häkeissä tai piharakennuksissa, hän miettii, mutta pian hänelle tulee mieleen jotain paljon pahempaa: hänen siskonsa.

”Voi, voi, voi”, hän toistelee itsekseen ja silmät muuttuvat lasisiksi ja villeiksi. Kerralla pulssi nousee niin korkealle, että hänen on nojattava polviinsa ja pidettävä kiinni hameen peittämistä sääristään pysäyttääkseen pahoinvoinnin. Hän voivottelee hetken itsekseen, kunnes suoristaa selkensä.

”Siskoni ovat yksin kotona”, Elna sanoo. Mutta Sven ei ole kuulevinaan, joten hän vaikenee.

Matka Höstvedeltä Waasan kaupunkiin on korkeintaan pari kilometriä, tie on tasainen ja leveä, mutta tänään se tuntuu valtavan pitkältä. Sven ajaa hevostaan kovaa ja pöly nousee paksuna kuivasta tiestä. Elna tuntee, kuinka kauhu lamauttaa koko kehon, kun he lähestyvät kaupungin itäistä tulliporttia. Joka puolelta tulee hevosten vetämiä kärriä ja väkeä. Meteli on kova ja savun haju salpaa hengen ja saa pään jyskyttämään. Nyt kun he lähestyvät kaupunkia, he näkevät tulen lieskat taivaalla - keskellä kirkasta päivää. Elna huomaa istuvansa katselemassa Svenin selkää taas. Tajutessaan hairahduksensa hän ravistaa päätään kiukkuisesti päästäkseen ajatuksesta eroon. Kuinka hän voi ajatella jonkun selkää, kun hänen kotinsa voi olla palamaisillaan ja hänen siskonsa vaarassa.

Elna tähyttää väkijoukkoon toivoen löytävänsä tuttuja kasvoja. Hän tietää, että hänen isänsä Jakob on kävellyt Runsoriin täksi päiväksi. Hän on taitava suutari ja hänet on pyydetty hyvinvoivan perheen taloon mittaamaan kaikkien lasten jalat. He tarvitsevat talveksi uudet kengät. Ei ole lainkaan epätavallista, että hänen pikkusisarensa ovat yksin kotona. Heidän äitinsä, Signe, kuoli, kun nuorin sisko, Anna, syntyi kolme vuotta sitten. Siitä asti Jakob on yrittänyt hoitaa kaiken yksin. Elna itse ahertaa piikana yhdelle kaupungin talonpojista, kun taas keskimäinen sisko, Magda, hoitaa kotia ja pikku Annaa päivisin. Isä auttaa niin paljon kuin ehtii ja osaa ja Elna viettää melkein kaiken vapaa-aikansa kotona. Se on kova kohtalo kolmelle tyttärelle ja yksinäiselle isälle, mutta he pärjäävät. He kulkevat ehjissä vaatteissa, ovat siistejä ja melkein aina kylläisiä. Kukaan heistä ei valita, vaikka kaipaavatkin äitiä, joka ei saanut nähdä tyttöjensä kasvavan aikuisiksi.

”Etkö jää pois tässä?” Sven kysyy.

”Mitä?” Elna vastaa ajatuksissaan.

”Hyppää pois jo! Jatkan oikealle tästä Itäistä Pitkäkatua pitkin ja sitten pohjoiseen, pohjoisportille, missä me asumme”, Sven vastaa hermostuneena samalla kun heiluttaa kättään Elnaan päin saadakseen hänet hyppäämään kyydistä nopeammin.

Elna nousee vaivalloisesti. Hame on sotkeutunut jalkoihin ja hiukset ovat taas karkaamassa palmikoista. Hien valuessa kasvoilta hän hyppää kärryn kyydistä. Hän yllättyy, kun kipu iskee polveen. Hän epäröi hetken seisoessaan Postikadulla. Tuli näyttää raivoavan suoraan edessä, uuden torin suunnassa. Ihmisiä tulee vastaan, kantaen kaikenlaisia myttyjä. Hevoset vetävät kärryjä, jotka on kiireessä täytetty tavaroilla, jotka näyttävät kuuluneen jonkun kotiin. Joka puolelta tulee lisää ihmisiä ja kärryjä ja portilla syntyy kahakkaa, kun vaunut kohtaavat keskellä porttia. Miehet huutavat hysteerisesti ja Elna näkee joidenkin tarttuvan toisiaan likaisista kauluksista. Hän näkee tuttuja kasvoja menevän ohi, mutta kenelläkään ei ole aikaa pysähtyä juttelemaan, kun kaikilla on kiire päämääräänsä.

Elna liikkuu eteenpäin, tuntuu kuin kävelisi mudassa. Jalat ovat painavat ja väsyneet. Aivot eivät lähetä oikeita viestejä ja hän tuskin tietää, kuinka päästä kotiin. Koti on pieni puutalo Uudellakadulla. Arkisin isä istuu takan ääressä hakkaamassa nuppeja kenkiin. Heillä on kanoja pihassa pienessä ulkorakennuksessa ja heillä on pieni maapalsta, jossa he viljelevät perunaa, sipulia ja nauriita. Kaikki vain säästääkseen ruokakuluissa. Elna ei syö talon pienestä varastosta, koska hän saa ruokaa talossa, jossa tekee töitä.

Nyt hänen siskonsa ovat yksin kotona ja heillä on tarkat säännöt: milloin he saavat mennä ulos ja minne he saavat mennä. Elna toivoo niin hartaasti, että rintaan koskee, että Magda on uhmannut sääntöjä ja vienyt Annan ulos talosta. Siskojen on päästävä pois tulen alta ja hakeuduttava kaupungin Eteläportille, joka on lähinnä kotia. Elna kohtaa naapuritalon pojan, Sörenin, ja nappaa hänestä kiinni.

”Oletko nähnyt Grönbergin tyttöjä? Magdaa ja Annaa?” hän kysyy kirkuvalla äänellä kuuluakseen metelin yli.

”En”, Sören vastaa lyhyesti ja irtautuu Elnan otteesta, kiire kun on jatkaa matkaa.

Elna nielee itkua ja hysteriaa, jotka pulppuavat rinnassa kuin käymistilassa oleva olut. Hän pakottaa itsensä jatkamaan eteenpäin, vaikka silmiä kirvelee ja meteli soi korvissa.

Hevoskärryt, joissa on vesiruiskuja, tulevat kovaa vauhtia häntä vastaan Itäistä Pitkäkatua pitkin. Hän tietää, että paloruiskuja säilytetään Hovioikeudessa Runsorin tien laidalla. Kuskinpenkillä istuu mies ja soittaa raivoisasti suurta kelloa. Elna on yllättynyt, ettei hevonen pillastu melusta. Nyt hän näkee suurten, kirkkaiden liekkien koskettavan taivasta Postikadun ja Torikadun liepeillä. Kuinka he pystyvät sammuttamaan palavan kaupungin näillä pienillä ruiskuilla, hän pohtii. Elna jatkaa matkaansa, tavallisesti kauniiden puiden ja lehtevän vehreyden reunustamaa katua pitkin. Syreenit ovat kukkineet jo kauan sitten, mutta päivänakkarat kukkivat vielä monen talon nurkalla. Rikkaissa taloissa on tuoksuvia ruusuja, jotka kukkivat hienoissa asetelmissa porstuan vieressä. Nyt ei ruusujen tuoksu enää tunnu. Ilma on paksuna savusta ja herkkä nenä tuntee myös pakokauhun hajun leijuvan kaupungin yllä.

Joskus, kun Elnalla on aikaa, hän rakastaa käydä pienillä kävelyillä katselemassa kukkapenkkejä ihmisten pihoissa, mutta tänään hän on vehreydelle sokea. Mitä lähemmäs kotiaan Elna tulee, sitä lähemmäs tulta ja savua hän myös tulee. Hän näkee yhä selvemmin joka askeleella, että koti on vaarassa. Hän ymmärtää myös, että hän altistaa itsensä vaaralle, kun lähestyy tulta. Hänen pitäisi mennä toiseen suuntaan, sinne mistä tuli. Mutta epätoivo pikkusiskojen löytämisestä ajaa häntä eteenpäin. Pakenevia ihmismassoja vastaan.

Amalialla on tylsää. Hän on jo harjannut ja letittänyt paksut, tummat hiuksensa kaksi kertaa tänään. Hän on kävellyt pitsillä koristellun päivänvarjon alla Kauppiaskatua pitkin yhdessä vanhan tätinsä kanssa ja hän on soittanut perheen pianoa. Jokainen päivä on toisen kaltainen. Nyt hän istuu koukeroisin koristein koristellun peilipöytänsä ääressä. Pöydän täyttävät pienet purkit ja korurasiat ja hän uneksii jostain muusta. Hän on jo 18-vuotias, täyttää 19 vuotta myöhemmin tänä vuonna ja on enemmän kuin valmis menemään naimisiin. Hän uneksii miehestä, joka tulee vanhasta hienosta suvusta, eli aatelismiehestä. Ei kenestäkään, joka on tavallisesta kauppiassuvusta kuten hänen oma sukunsa. Mutta Amalian ei ole helppoa löytää unelmiensa miestä, kun hänet on jätetty tänne Waasaan, syrjäseudulle.

Jälleen kerran Amalia tuntee, kuinka harmi polttaa rintaa kuin kulaus kuumaa kahvia, joka polttaa matkallaan vatsaan. Miksi vanhemmat jättivät hänet tänne Waasaan, kun he itse palasivat Tukholmaan yhdessä Sture-veljen kanssa? Sture on nyt

komentajana Ruotsin sotaväessä ja hänellä on juuri sellaisia ystäviä, jotka kiinnostavat Amaliaa. Vanhemmat ovat luvanneet kuulostella sopivaa avioliittoa hänelle kotona Ruotsissa, mutta he eivät ymmärrä, että hän haluaa osallistua valintaan. Että hän haluaa nähdä miehen ensin. Että hän haluaa rakastua, ei vain joutua poisnaitetuksi. Hän, joka on huomattavan pitkä ollakseen nainen, haluaa miehen, joka ei saa häntä näyttämään epänormaalin pitkältä. Vaikka hän on hoikka, hän näyttää joskus suurelta miesten vieressä, koska hän on heitä pidempi. Hänet huomataan Waasassa pituutensa, tummien kiiltävien hiustensa ja vinojen, ruskeiden silmiensä vuoksi. Amalia on kaunis nainen suorine nenineen, kauniine punaisine huulineen ja korkeine poskineen.

Amalia nostaa yllättäen päätään ja hengittää syvään nenän kautta. Avoimesta ikkunasta hän tuntee hajun, jonka tunnistaa, mutta joka ei tapaa olla niin pistävä. Savun haju, joka kiusaa hänen herkkää hajuaistiaan. Hän nousee ja katsoo ulos ikkunasta. Hän näkee valtavan määrän savua parin korttelin päässä. Amalia avaa oven ammolleen ja huutaa epänormaalin kovalla äänellä, ollakseen muuten aika ujo nuori nainen:

”Alda, tunnetko savun hajua?” hän kysyy.

Alda-piika tulee keittiöstä ja kiiruhtaa Amaliaa kohden ryppy kulmakarvojensa välissä.

”Kyllä, Amalia-neiti, ajattelin juuri samaa. Menen ulos tutkimaan asiaa. Tulen kohta takaisin kertomaan mistä savu johtuu”, Alda vastaa, niiaa ja melkein juosten katoaa ovesta.

Amalia jää paraatihuoneeseen, eikä tiedä mitä tehdä. Ei enää tunnu houkuttelevalta palata peilin ääreen uneksimaan, eikä hän

uskalla mennä ulos. Siksi hän alkaa kävellä edestakaisin lattialla, Aldaa odotellessa. Tuntuu siltä kuin Alda olisi poissa kauan, vaikka hän todellisuudessa on poissa vain pari minuuttia. Yllättäen Alda suorastaan kaatuu eteiseen.

”Amalia-neiti, tulipalo! Kaupunki palaa!” Alda ilmoittaa äänellä, joka nousee falsettiin.

”Mitä? Mikä palaa?” Amalia vastaa typerästi.

”Kaupunki palaa! Nopeasti, pakkaa mukaasi tärkeimmät tavarasi, káske Francesca-tätiä tekemään samoin. Sitten meidän on paettava, niin kuin kaikki muut jo tekevät. Minä pakkaan meille vähän syötävää”, Alda tiuskii kireällä äänellä.

Amalia käsittää samassa, että Alda on tosissaan ja hän sulkee suunsa, joka on jäänyt auki kuin mikäkin maalaispiian suu. Hän kutsuu tätiään ja selittää hänelle mitä tapahtuu. Ei ole helppoa saada Francesca-tätiä ymmärtämään tapahtuman vakavuutta. Varsinkaan kun Amalia itsekään ei oikein usko, että se on niin vakavaa, kuin Alda antoi ymmärtää.

Amalia pakkaa suuren laukun. Hän pistää laukkuunsa korut, vaatteet, hiusharjan, kengät, pari kirjaa ja hienon Raamattunsa. Hän vaihtaa kengät tukevaan pariin, pukee hattunsa ja ottaa laukunsa toiseen käteen ja päivänvarjonsa toiseen. Alda seisoo eteisessä ja polkee jalkaa kärsimättömänä. Nyt kellojen äänet, huudot ja ulvonta tavoittavat heidät. Silloin Francesca-täti vihdoinkin saapuu laukkuineen. Tädillä on päässään kaunis hattu, painava laukku kädessään ja suunpieliä voi tuskin alemmas vetää. Täti on tukeva, tyylikäs nainen, joka harvoin hymyilee ja hänellä on mitä järkkymättömin käsitys asioista, mitä naisella voi olla. Hiukset ovat harmaat ja hän on lyhyt, suuririntainen ja

hän nyripistää huulet kapeaksi viivaksi. Kun hän tuijottaa jäänsinisillä silmillään ihmisiä, he melkein perääntyvät. Kovinkaan moni ei siedä Francescan seuraa, mikä tekee hänestä kovin yksinäisen naisen. Yksinäisyys synnyttää yhä enemmän katkeruutta, koska kovasta kuorestaan huolimatta myös hänellä on tunteita kalliiden pukujen sisällä.

”Aldako väittää, että kaupunki palaa?” Francesca-täti kysyy ylimielisesti.

”Juuri niin rouva”, Alda vastaa. Piika on muuten sekä kohtelias että hyvin kasvatettu ja heillä ei ole ollut syytä olla tyytymättömiä häneen. Mutta nyt piian ääni on kaikkea muuta kuin kohtelias.

”Tuletteko mukaani vai jättätkö tänne?” Alda kysyy ja avaa oven. Kaikki kohteliaisuus on mennyt.

Talo täyttyy kerralla savusta. Naiset yskivät ja heidän silmistään valuu kyynelitä. Kaikki vastaväitteet loppuvat ja he pääsevät pihalle. He juoksevat pihan yli ja astuvat Puutarhakadulle.

Näkymä, jonka he kohtaavat Puutarhakadulla on kuin suoraan pahimmasta painajaisesta. Amalia on lukenut isänsä Ilmarinen-lehdestä Porin palosta. Kun hän luki artikkelin, hän ei syventynyt tekstiin, koska se ei koskenut häntä juuri silloin. Nyt hän muistaa kauhun, jota kuvailtiin lehdessä ja hänelle selviää, että Waasa tulee kohtaamaan saman kauhean kohtalon. Melu on valtava: kellot soivat, ihmiset huutavat, hevoset hirtuvat ja lapset itkevät. Paikasta, missä he seisovat talonsa edustalla, he näkevät jo liekkejä taivaalla vain muutaman korttelin päässä. Tulipalo on jo laaja ja suuri. Kuumuus on sietämätön ja heikko tuuli puhalttaa. Tuhkanhiutaleita lentää tuulen mukana. Hiutaleet

laskeutuvat Amalian päivänvarjolle. Hermostuneena hän laittaa laukun maahan ja yrittää lakaista hiutaleet pois valkoiselta pitsiltä. Sillä hän ei ratkaise pulmaa, vaan likaa päivänvarjoa vielä enemmän. Amalia tuntee itsensä tyhmäksi, avuttomaksi ja kovin pelokkaaksi. Raivoissaan hän heittää likaisen päivänvarjon tiehensä.

”Meidän on paettava”, Amalia huutaa, saadakseen itsensä kuuluviin melussa samalla kun kääntää selkänsä tulipalolle.

He kävelevät niin nopeasti kuin pystyvät painavine laukkuineen, suuntana Eteläportti. Kaikilla kolmella valuu vesi silmistä, sekä pelosta että kirvelevästä savusta.

”Ei, minä en pysty”, Alda sanoo yllättäen ja kääntyy takaisin.

”Minun on autettava äitiä. Menkää te, minä tulen sitten”, hän jatkaa, kun on jo menossa pois heidän luotaan.

”Ei, sinä tulet meidän kanssamme. Sinun on autettava meitä kantamaan laukut. Me emme pärjää itse”, täti huutaa piian loittonevalle selälle.

Mutta täti puhuu kuuroille korville, sillä Alda on jo kaukana. Viimeisen kerran kun he näkevät Aldan, hän juoksee itään, Uudellekadulle päin ja katoaa.

Alfred antaa viikatteen laulaa. Hän on hikinen ja janoinen, mutta hyvällä tuulella. Hän viheltelee itsekseen ja ajatuksissaan hän on jo pellolla tansseissa, joita hän on porukkinsa kanssa suunnitellut jo monta viikkoa. Tanssit pidetään tulevana lauantaina, kun useimmilla on heinät korjattuna. Alfred on hyvä tanssija ja hänellä on hymy, jota hän usein ja mielellään näyttää, koska hänellä on tasaiset, valkoiset hampaat. Hänen on vaikea löytää oikeita sanoja tyttöjen kanssa, hän ujostuu helposti, mutta saatuaan vähän väkevää liivin sisään puhe alkaa kulkemaan. Sitä

hän ajattelee, kun tekee heinäpellolla töitä. Sato on kuiva ja hieno kuumasta kesästä huolimatta ja se lupaa hyvää talven varalle ja eläimille tarpeeksi ruokaa. Ainoa hyvä puoli tässä helvetin kuumassa kesässä on, että työt sujuvat nopeasti, kun sadeilmat eivät häiritse.

Yksi renkipojista, noin kymmenvuotias poika, tulee hänen luokseen lakki kourassa. Poika vääntää lakkia, tuijottaa maahan ja mumisee jotain. Alfred miettii, miksi poika näyttää niin pelokkaalta hänen edessään, kun hän itse aina yrittää olla ankara mutta oikeudenmukainen ja pitää kaikki talossa tyytyväisinä.

Yhä suurempi osa työstä on nykyään Alfredin vastuulla, siitä asti kun hänen isänsä, huomattavasti ankarampi isäntä, kaatui pahasti keväällä ja liikkuu nyt huonosti.

”Anteeksi herra”, renkipoika sanoo.

”Niin?” Alfred vastaa ja yrittää kuumeisesti muistaa pojan nimeä. Hän kuulostaa varmaan tylymmältä kuin on tarkoitus.

”Niin. Äiti sanoi, että tulisin sanomaan herralle, että taivas on kovin harmaa metsän yläpuolella Waasan suuntaan ja että haisee savulta”, poika sanoo.

”Vai niin”, Alfred vastaa selvittäen kurkkuaan.

”Mikä sinun nimesi on, poika?” Tuntuu kiusalliselta kysyä, mutta parempi olisi jättää tietämättä.

”Minä olen Rudolf”, poika vastaa hehkuvin poskin ja katse maassa.

”Mitä sinä harmaasta puhut, nythän on kaunis aurinkoinen päivä”, Alfred sanoo.

Mutta samalla hän katsoo pohjoiseen, Waasan suuntaan ja näkee hänkin, että taivas on harmaa Waasan yläpuolella. Alfred

On vuosi 1852, kesä on harvinaisen lämmin ja vesi loppuu kaivoista. Juuri silloin joku on huoleton tulen kanssa – ja päivän päätyttyä Waasa on palanut maan tasalle.

Elna on peltotöissä, kun hän huomaa, että palaa. Elna selviää palavasta helvetistä, mutta matka jää pysyvästi hänen mieleensä.

Amalia puolestaan istuu peilin edessä, kun piika varoittaa lähestyvistä palosta. Elna ja Amalia päätyvät samaan paikkaan Runsorin kylään, jossa Alfred ottaa pakenevan kaksikon huomaansa.

Kaupungin jälleenrakennus kestää kauan, ja monet päätökset ovat poliittisia. Savua taivaalla on historiallisiin tapahtumiin perustuva kertomus rakkaudesta, luokkaeroista ja yhteen kietoutuvista kohtaloista. Teos aloittaa Runsor-sarjan.

Mikaela Nykvist on suomenruotsalainen kirjailija. Hän työskentelee informaatiotutkimuksen parissa, mutta käyttää lähes kaiken vapaa-aikansa kirjoittamiseen. Nykvistin Runsor-sarja on saanut erittäin positiivisen vastaanoton.